

Zan Etmek

– KARAM-41 · 19 Aralık 2014

Camiden çıkarken, bir anne vardı,
Islanmış taşlara, kerhen oturmuş.
Yanında bir çocuk, değsen ağlardı,
Gelene el açıp, mahcupça durmuş.

Yağmurda ıslanmış, elleri boş, mor,
Boynunu bükmüştü, para isterken.
Belli ki yalvarmak, gelmişti çok zor,
Çocuğum çok hasta, ne olur derken.

Komşusu aç iken, tok yatan bizden,
Değildir diyordu, hutbede hoş ses.
Eller hep boş çıktı, hep cebimizden,
Sadaka atmadan, pas geçti her kes.

Halden anlamadık, kızdık giderken,
Yahut ta üç kuruş, ihsan zor geldi.
Suizan eyledik, "sahtekâr" derken,
Çünkü kör nefsimiz, hayra engeldi.

Ne hüsnü zan ettik, ne para verdik,
Karımız hiç beş şey, kazanmak oldu.
Görmezden gelerek, üstelik yerdik,
Hani ya mümindik, gönlümüz boldu.

Bu Cuma sınavdan, geçtik hepimiz,
Cümlemiz kaybetti, hem vebal aldı.
Desek de kalbimiz, su kadar temiz,
Merhamet gerçekten, sınıfta kaldı.